

RECLASSEERING

Tweemaal gevallen — toch gered!

NOG ES OPTELLEN, HET MOET TOCH uitkomen. Neen. Weer tekort. Wel niet veel: een gulden of twaalf. Maar het reglement is onverbiddelijk: ieder tekort moet aangevuld worden door den betrokken ambtenaar. En zoo niet, dan wordt het ingehouden van zijn salaris. Maar twaalf gulden kan hij niet missen; het kosthuis moet op tijd betaald worden en het is vandaag al de 28e. Bovendien stuurt hij elke maand nog stilletjes wat aan z'n moeder en die rekent daarop, heeft het zoo nodig. Nooit nog is het hem overkomen, dat gevreesde tekort. En nu vandaag, met die groote drukte aan het loket, is het gebeurd. Wat nu?

Alle goede geesten zijn gevluht, als de verslagen jonge man opstaat, na nóg al eens en nóg eens geteld te hebben. Er is en blijft twaalf gulden te kort en morgen, bij de overdracht der kas, zal hij het moeten bijpassen. Van de nieuwe winterjas kan niets komen voorloopig, aan de kostjuffrouw zal hij slechts ten deele kunnen betalen, en wat het ergste is: hij zal zijn moeder in moeilijkheden brengen. Hij ziet haar zitten, bleek, zorgelijk gebogen over zijn brief, „dat hij haar ditmaal moet teleurstellen,” ... zij is niet sterk genoeg meer, om uit werken te gaan ... neen, dat kan hij niet verkroppen. En dan: is het wel eens *zijn* schuld, dat er tekort is? Kan er bij die drukte aan 't loket geen langvinger geweest zijn?

En zoo loopt hij zoekend en zinnend door het stille kantoor. Zijn oog dwaalt over de tafels met poststukken, en het wordt vastgehouden, als door een magneet aangetrokken door den stapel aangeteekende stukken ... Als hij eens ... Neenee! Dat niet! ... Maar als booze geesten door geen goede meer worden tegengehouden, hebben ze vrij spel en is de vesting ach zoo snel veroverd. En deze heeft een zwakke plek, die ze goed kennen: 't Gaat om je moeder, wees nu niet laf, de stakker heeft het zóó nodig, en om haar te helpen, och ... En binnen de vesting heult nog een vijand mee: Kom kom, niet zoo'n bang juffie wezen. *Jij* hebt die twaalf gulden toch niet ingeslikt!

Dan is de vesting spoedig gevallen. In minder dan geen tijd is de dief geboren — even een greep, hij weet niet eens, wát hij grijpt — even de enveloppe in den zak gestopt — straks, thuis, zal hij wel zien, wat er in zit. En thuis — verschrikkelijk — houdt hij een wild opengescheurde enveloppe met 2000 gulden in de trillende handen.

Den volgenden dag is er een consternatie. Een brief met 2000 gulden gestolen! En geen spoor van den dief. Van de ambtenaren is er geen in verdenking, die staan te goed bekend. Zoo slaapt het stadje weer in ...

En hij, die gevallen is, verlaat na eenigen tijd het kantoor, moet in dienst. In dien tusschentijd bezoekt hij zijn moeder en stopt op een donkeren avond 1900 van de 2000 gulden diep onder den grond, in het kippenhok. En dan gaat hij 's konings wapenrok dragen, met een blanco strafboekje ... Weken lang gaat dat zoo goed, en allengs begint de pijnlijke herinnering te vervagen. Och kom, de tijd verslijt wel erger dingen! ... Maar dan, op een avond in de cantine de krant lezend, schrikt hij op. Zijn verbleekend gelaat achter de krant schikkend, leest hij met ontsteltenis, dat zekere N. in het huis van bewaring is ingesloten, beschuldigd van — *zijn* misdrijf! De letters van het bericht voeren een

heksendans uit, hij sluipt de cantine uit, weg, weg! Buiten onder open hemel, alleen met zichzelf — neen, alleen met God en zichzelf, vecht hij den kamp met alle booze geesten uit en — hij overwint. Den volgenden morgen al is er een brief onderweg naar zijn vorige standplaats: geef mij maar aan, *ik* ben de schuldige!

Eenigen tijd later zit de jonge man — het recht moet zijn loop hebben — in de gevangenis. Het geweten kwelt hem niet meer. Maar wel het kinderhart: zijn moeder is door den schok hard minder geworden. En nu werkt hij wat hij kan, om, als de straf tijd om is, wat waard te zijn voor een kantoor. En dan zien, een betrekking te krijgen. Maar o, dat is zoo moeilijk — ontslagen gevangenen, och, u begrijpt wel ...

Van de cel is hij nu verhuisd naar de schrijfkamer van een reclasseeringsinstelling. En van de schrijfkamer leidt de weg vaak naar een betrekking. Die heeft hij verheugend snel gevonden, want hij had zich den tijd te nutte gemaakt voor een boekhoud-examen. Een vertrouwenspost nog wel, waarvoor zijn helpers een waarborgsom hebben gestort.

Dus gereclasseerd! Weer op de rails. Nu weer op den rechten weg. — En toch!

't Is in den distributietijd, verleidingstijd voor zóóvelen! De patroon-zakenman met een ruim geweten, dat in dien tijd nóg ruimer wordt, mengt hem in gewaagde handelingen, waarbij alwéér 't geweten in het gedrang komt. Och, zóó nauw kun je 't nu toch ook niet nemen, en als je dan ziet, hoe anderen ...

Op zekeren dag wordt het reclasseeringsbureau opgebeld: of men 't al weet, N. is er vandoor met kasgeld! Neen, men wist nog niets, kón het niet gelooven. Maar 't wás zoo: hier is de kas en hier is het kasboek, kunt u 't zelf zien. En hij is er niet, ook niet in zijn kosthuis.

Weer gevallen. En dieper.

Maar nóg niet verloren. Want nu is de ware schuldige *niet* de gevluhte. Het geld, in dollé bui weggegrist, brandt hem in de vingers: hij geeft zich aan en ... het geld terug. Wel komt hij wéér in de cel, maar slechts kort, want de rechter heeft geweten, wat in dit geval schuld en wat zwakheid was.

De reclasseering heeft hem niet losgelaten, de maatschappij heeft hem niet geweerd. Hij is wéér op de rails. En nu voorgoed, Accountant geworden op een groot kantoor. Gehuwd nu. 's Avonds thuis, wacht hem de liefde en de eigen haard.

„Weet je, vrouwtje, wat mij 't meeste treft. Dat die reclasseering haar taak niet voltooid acht, als zij succes heeft. Maar dat zij haar klantjes in 't oog houdt: ze konden weer eens struikelen. Ze hebben weer in mij geloofd en ik heb het weer gewonnen. Of neen, *niet* ik ... Maar Hij, die lankmoedig is en groot van ontferming!”

V. D. M.

VROUWENBELANGEN

Niet omdat ze vrouw zijn!

THE HAARLEM HIELD DE NATIONALE Vrouwenraad haar dertigste algemeene vergadering. Bij die gelegenheid diende de vereeniging van Staatsburgeressen een voorstel in, om de wenschelijkheid uit te spreken, dat bij de verkiezingen in 1929 op vrouwen gestemd worde.

De presidente deelde mede, dat er 65 vereenigingen voor dit voorstel waren en drie er tegen. Hoewel het dus volgens de statuten van den Nationalen Vrouwenraad niet kon worden aangenomen (één stem tegen leidt

reeds tot verwerping) was de meerderheid wel zeer groot.

Dit lijkt me een typisch staal van verkeerd feminisme.

De kwestie, of het wenschelijk is, ook vrouwelijke leden in de Tweede Kamer te hebben, laat ik hier geheel buiten bespreking.

Doch één ding staat voor mij vast: nooit moet een vrouw worden gekozen, enkel en alleen omdat ze vrouw is, evenmin als een plattelander, een zakenman of wie dan ook verkieselijk is, enkel en alleen om de betrekking, die hij bekleedt.

Natuurlijk werkt hier reactie. Er is een tijd geweest, dat voor de vrouw ieder beroep op het breedere maatschappelijke terrein werd afgesloten door een bordje: „Verboden toegang,” enkel en alleen omdat ze vrouw was. Lees maar eens, hoeveel tegenwerking een Josephine Buttler heeft moeten ondervinden; hoe men het een mevrouw Groen van Prinsterer euvel duidde, dat ze persoonlijk op armenbezoek ging!

Gelukkig werd dit alles anders, heel anders. Steeds meer wordt het ingezien, dat ook de vrouw een taak heeft ten opzichte van de maatschappij, een taak in het gezin en daarbuiten. Maar nu moeten we ons niet laten verleiden om dezen ruimeren invloed te gebruiken enkel ten eigen bate. Bij het uitspreken van een wenschelijkheid als bovengenoemd is toch zeker niet gerekend met de belangen van het geheel! Ook mevrouw De Jong, die de overigens juiste opmerking maakte, dat men allereerst moet letten op bekwame vertegenwoordiging, verduidelijkte haar uiting volgens het verslag in de N.R.Ct, door deze uitlegging: het heeft geen zin, een vrouw te kiezen, die niets doet voor de belangen van de vrouw. Doch hier schuilt juist de fout. Het gaat niet om de belangen van de vrouw, afgezonderd van andere belangen. Het moet gaan om de belangen van het geheel! En daarom mogen en moeten we opkomen tegen ieder beletsel, dat de vrouw verhinderen zou, de haar van God geschonken gaven te gebruiken ten bate van dat geheel. Maar daarom moeten we even zeker er voor waken, dat we op één of anderen post een vrouw zouden stellen, enkel en alleen omdat ze vrouw is, tot schade van dat geheel.

En mee hierom mogen we nooit nalaten ons af te vragen, op welke wijze en langs welke wegen de vrouw, ook de jonge vrouw, het best kan worden bereid gemaakt voor haar taak in dat geheel.

J. M. W. -w.

H. DE WILDE †

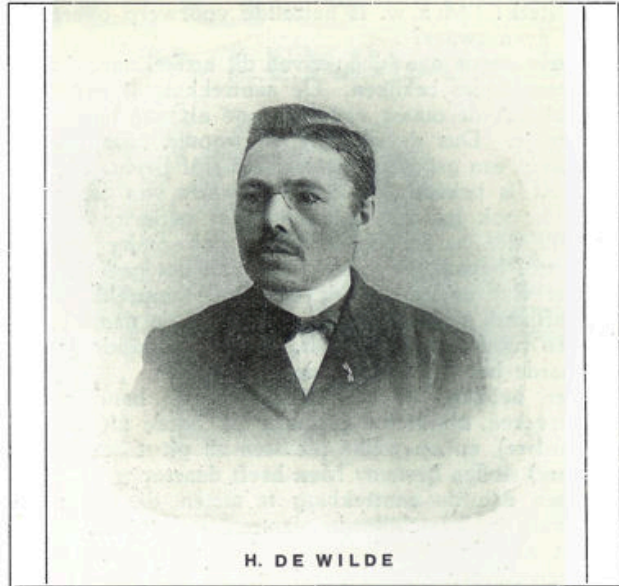

Een algemeen geacht en bekwaam man is heengegaan; de bekende H. de Wilde. In vroeger jaren, toen hij redacteur was van „De Boodschapper,” kwamen we veel met hem in aanraking. Daar vóór was hij redacteur van een Nieuws- en advertentieblad, waaruit later het bekende dagblad „De Zeeuw” werd geboren.

God te dienen naar de overtuiging van zijn geweten, was zijn hoogste vreugde en zijn levensideaal. Hij ging daarbij steeds opbouwend te werk. Hoofdzakelijk interesseerde hij zich, met veel ijver en toewijding, voor de politiek; op maatschappelijk terrein van gemeente en provincie heeft hij veel goeds tot stand gebracht. Maar ook voor geestelijk werk gaf hij gaarne tijd en gaven. We denken aan zijn steunen van het Christelijk onderwijs. Het deed goed, aan zijn groeve zoovele kinderen te zien, die er een getuigenis van waren, dat ook het heil der jeugd hem ter harte ging.

Tot op hoogen ouderdom is hij flink en krachtig gebleven, gesteerd door zijn oprecht geloof in God. Een ernstige kwaal maakte betrekkelijk onverwacht een einde aan zijn zeer werkzaam leven. Maar dit einde is, door Gods genade, voor hem het begin van een eeuwigheid van dienen en volgen van het Lam, dat eeuwig ieders hart zal vervullen met diepe, verheerlijkte vreugde.

J. N. V.

H. DE WILDE

HOE MEN DE AARDE WEEGT

HET IS EEN BEKENDE NATUURKUNDIGE wet, dat elk paar stofdeeltjes elkaar aantrekken met een kracht, die evenredig is zoowel met de massa van het eene als met die van het andere stofdeeltje. Anders gezegd: twee stoffelijke voorwerpen trekken elkander altijd aan, en die aantrekking is grooter, naarmate de voorwerpen zwaarder zijn.

Onze aarde is een geweldig groot lichaam; en zij oefent dan ook een duidelijk merkbare aantrekking uit op alle omringende lichamen: de *zwaartekracht*, die alle voorwerpen vast tegen het aardoppervlak drukt en het heel moeilijk maakt, zich boven dat oppervlak te verheffen.

Wij vinden dat verschijnsel zoo gewoon, dat wij nauwelijks merken hoe wij en alles om ons heen voortdurend naar beneden worden getrokken. Zóó gewoon, dat er een genie als Newton noodig was om het *niet* gewoon te vinden en om achter het algemeene verschijnsel de kracht te zoeken, die het veroorzaakt.

Newton dan was de ontdekker van de wet der algemeene aantrekkingskracht, die hierboven gedeeltelijk is aangehaald, en waaruit men zoowel den loop van de planeten en van de aarde om de zon, als een menigte verschijnselen, die zich dagelijks aan ons voordoen, kan verklaren.

Maar om als 't ware te bewijzen, hoe achter de meest alledaagsche verschijnselen de grootste natuurgeheimen verborgen liggen, is onze beroemde tijdgenoot Einstein opeens met een nieuwe theorie gekomen, die de theorie van Newton, waarmee ieder zoo vertrouwd was geraakt, opeens onderstboven heeft gegooid. Einstein, die b.v. aantoonde, dat niet alleen de stof maar ook het licht aan de wet der aantrekking gehoorzaamt, kwam tot de conclusie, dat de aantrekking geen eigenschap is van de stof, maar van de ruimte.

Hierop wil ik nu niet verder ingaan. Wat den praktischen kant der zaak betreft, is de hiervóór aangehaalde natuurwet nog altijd volkomen geldig. ☒

De aarde dus oefent op alle voorwerpen, die zich erop bevinden, een aantrekking uit. Is die aantrekking overal